ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΦΙΛΩΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἐν Πάτραις σήμερον τὴν 27) 12)1959, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου, ἀποτελούμενον ἐκ τῶν 1) Ἠλ. Μπογδανοπούλου, προέδρου, 2) Κων. Οἰκονομοπούλου, ἀντιπροέδρου, 3) Θεοδ. Βλάχου, ταμίου, 4) Θεοδ. Κατσῆ, ἐφόρου καὶ 5) Ἀλκ. Καλογεροπούλου καὶ 6) Ἀνδρ. Μαράζη, μελῶν, συνῆλθεν εἰς ἔκτακτον συνεδρίασιν ἐντοῖς γραφείοις τοῦ Συλλόγου συνεπείᾳ τῶν δημοσιευθέντων π ρ' ἐγκρίτου συμπολίτου εἰ; τὸ ἀπὸ 18)12)1959 φύλλον τῆς ἐφημερίδος «Πελοπόννησος» καὶ 25)12)1959 φύλλον τῆς ἐφημερίδος «Ἡμερα», συναφῶς πρὸς τὴν σκανδαλώδη καὶ ἐπὶ μακρὸν παρέλκυσιν προσλήψεως ἱεροψάλτου εἰς τὴν κενὴν θέσιν τοῦ ναοῦ τοῦ Πολιούχου τῶν Πατρῶν, καὶ ἐν ὄψει σοβούσης ἤδη πραξικοπηματικῆς ἐνεργείας εὑρισκόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκδώσωμεν τὸ παρὸν ἀνακοινωθέν, πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν ἐν Πάτραις πολυπληθῶν καὶ θερμῶν φίλων τῆς Κλασσικῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς, ὡς αὕτη ἀποδίδεται εἰς τὸ πατριαρχικὸν ὄφος καὶ ἣν ὁ ἡμέτερος Σύλλογος ἀγωνίζεται νὰ καθιερώσῃ. Πρὸ ἡμῶν, περισσότερον ἀμφιδιος καὶ μᾶλλον ὑπεύθυνος ἐναντι τοῦ πατραϊκοῦ λαοῦ τυγχάνει ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης. Πλὴν ὅμως, ἐπειδὴ οὗτος ἐσίγησεν ἕως ἄρτι, προεκλήθη δὲ καὶ ὁ ἡμέτερος Σύλλογος παρὰ τοῦ ἅγω ἀρθρογράφου, ἀνακαινοῦμεν τὰ ἑξῆς:

Ὁ Σύλλογος Φίλων τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς, ἅμα τῇ συστάσει του (10—12—1955), διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Καταστατικοῦ του, ἀνεκήρυξεν ἐπίτιμον Πρόεδρον τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πατρῶν, θεωρήσας τοῦτον ὡς τὸν φυσικὸν Πάτρωνα τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ καὶ ἤλπιζεν ὅτι ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ εὐλογίαν του θὰ ἐπετυγχάνετο ἡ ὁλοκλήρωσις τῆς προσπαθείας διὰ τὴν παλινόρθωσιν καὶ διαφύλαξιν ἑνὸς ἐκ τῶν ὡραιοτέρων θησαυρῶν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ,—τῆς Κλασσικῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς, ὡς διεφυλάχθη ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ καὶ εἰς ἐκεῖνα ἀκόμη τὰ σκοτεινὰ τῆς δουλείας τοῦ Γένους ἔτη.

Καὶ ἐπὶ μὲν Ἀρχιεπιστασίας τοῦ νῦν Προκαθημένου, ὁ ἡμέτερος Σύλλογος ἔτυχεν ἀμερίστου προσοχῆς καὶ κατανοήσεως, ἐκτιμηθεισῶν μετ' ἀληθοῦς πατρικῆς στοργῆς τῶν προσπαθειῶν μας. Ἐπειδὴ δὲ οὐδενὸς ἐκ τῶν ἐν τῇ πόλει μας ἱεροψαλτῶν τὴν θέσιν ὑπέβλεπεν ὁ ἡμέτερος Σύλλογος, συμπαθῶς πρὸς ἅπαντας διακείμενος, οὐ μόνον δὲ ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ἀγώνων τούτων σκοπῶν, ἐν ἀπολύτῳ συμφωνίᾳ μετὰ τοῦ τότε Σεβασμιωτάτου, ἐτελοῦμεν ἐν ἀναμονῇ ἀποχωρήσεως τοῦ ἀξιοσεβάστου ἱεροψάλτου κ. Τσίμαρη, ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἑαυτὸν ἀναλώσαντος εἰς τὸ ἐκεῖ ἀναλόγιον, ἵνα πληρωθῇ ἡ θέσις αὕτη διὰ τοῦ ἀρίστου ἐν Ἑλλάδι ἑρμηνευτοῦ τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας ὕμνων. Οὕτος καὶ πρότυπον βυζαντινὸν χορὸν θὰ κατήρτιζε κατὰ τὸ πατριαρχικὸν ὄφος καὶ σχολὴν θὰ ἵδρυε πρὸς δημιουργίαν φυτωρίου διὰ τὸ μέλλον. Θὰ ἐνθυμοῦνται βεβαίως οἱ ἀπανταχοῦ τῆς πόλεως φιλόμουσοι, ὅτι καὶ αὐτὸν τὸν Ἄρχοντα Πρωτοψάλτην τῶν Πατριαρχείων μετεκάλεσεν ὁ ἡμέτερος Σύλλογος, καὶ ὁμιλίαν ἐνθουσιώδη περὶ βυζαντινῆς Μουσικῆς ἔκαμε ἐν τῷ ἐνταῦθα Ἱερῷ Ναῷ Παντανάσσης ὁ ἐξοχώτατος τ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, τ. Πρόεδρος Συμβουλίου Ἐπικρατείας, Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, Πρόεδρος τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς Ἑταιρίας καὶ Πρόεδρος τῆς Ἑταιρίας Βυζαντινῶν σπουδῶν κ. Παν. Πουλίτσας.

Ἀλλ' ἡ ἄνοδος τοῦ Ἀρχιερέως μας εἰς τὴν κορυφὴν τῆς πυραμίδος ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱεραρχίᾳ, μᾶς ἀπεστέρησε τοῦ πολυτίμου Πάτρωνος καὶ ὑποστηρικτοῦ. Τὸ γεγονὸς τοῦτο οὐδαμῶς ἐμείωσε τὸν ζῆλον τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου. Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα, ἐνεπλήσθημεν ἐκ τῆς γλυκείας προσδοκίας πραγματοποιήσεως τοῦ ὡραίου ἡμῶν σκοποῦ, ἐπὶ τῇ πληροφορίᾳ ὅτι ὁ διάδοχος Μητροπολίτης ἐτύγχανε δῆθεν λάτρης τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς.

Ἐπὶ τῆς πληροφορίας ταύτης βασισθέντες, ἐπεδώκαμεν εἰς τὸν νέον Ἀρχιεπίσκοπον τῆς πόλεώς μας, ἔγγραφον, δι' οὗ ἀνεκηρύξαμεν τοῦτον ἐπίτιμον Πρόεδρον τοῦ Συλλόγου μας, ἐξαιτούμενοι ἅμα τὴν πατρικὴν αὐτοῦ συμπαράστασιν πρὸς ὁλοκλήρωσιν τοῦ σκοποῦ μας.

Πλὴν ὅμως, διεπιστώσαμεν μετὰ λύπης, ὅτι ὁσάκις τὸ συμβούλιόν μας ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατον συνέντευξιν πρὸς σοβαρὰν, ἀντικειμενικὴν καὶ καρποφόρον συζήτησιν τοῦ ζητήματος προσλήψεως ἐγκρίτου ἱεροψάλτου εἰς τὸν ναὸν τοῦ Πολιούχου μας, ἐπιμελῶς ἀπέφευγεν ἢ μὲ ἔκδηλον δυσφορίαν μᾶς ἐδέχετο.

Τέλος ἐξέφρασε ρητῶς τὴν ἀρνητικὴν ἀπόφασίν του ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος, τὸ ὁποῖον, οἱ ἐν Πάτραις πιστοὶ θεωροῦν τόσον ζωτικοῦ ἐνδιαφέροντος, καθορίσας εὐτελὲς ποσὸν ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου διὰ τὴν ἀντιμισθίαν τοῦ ἱεροψάλτου τοῦ ἐν λόγῳ Ἱ. Ναοῦ. Διὰ τῆς ἀποφάσεώς του ταύτης ὁ Σεβασμιώτατος μαραίνει τὸν ζῆλον τῶν ὑπὸ εὐγενοῦς φιλοδοξίας ἐμφορουμένων νέων καὶ ἀποθαρρύνει τούτους ἐν τῇ ἐφέσει των διὰ κρείττονα μουσικὴν κατάρτισιν. Ἀφ' ἑτέρου δέ, ἡ πρόσληψις ἑνὸς μετρίου εἰς τὴν ἐν λόγῳ θέσιν, πόρρω ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νὰ ἱκανοποιῇ τὸν ἱερὸν πόθον χιλιάδων Πατρινῶν, οἱ ὁποῖοι, ὡς ἀποκλειστικοὶ χρηματοδόται, δικαιοῦνται νὰ διεκδικήσουν κατ' ἀπόλυτον ἐξαίρεσιν διὰ τὸν ναὸν Ἁγίου Ἀνδρέου, τὸν ἄριστον ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχοντα.

Λυπούμεθα ὅτι ἀναγκαζόμεθα νὰ τονίσωμεν εἰς τὸν Σεβασμιώτατον, ὅτι εἰς ἀνταπόδοσιν τοῦ σεβασμοῦ, οὗτινος πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως ἀπολαμβάνει παρὰ τῶν πνευματικῶν του τέκνων ὀφείλει νὰ ἱκανοποιήσῃ ἕνα ἔκδηλον καὶ ἱερὸν πόθον των, ἡ πλήρωσις τοῦ ὁποίου ἄγει εἰς ψυχικὴν ἔξαρσιν. Λυπούμεθα, διότι ἀρνεῖται νὰ διαθέσῃ μικρὸν ποσοστὸν ἐκ τοῦ ὁβολοῦ τῆς εὐλαβείας τῶν πιστῶν, διὰ τὴν πλήρωσιν ψυχικῆς των ἀνάγκης, μὴ ἀφισταμένης τοῦ κηρύγματος τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Λυπούμεθα, τέλος, ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀποδυθῶμεν εἰς ἀνοικτὸν διὰ τοῦ τύπου καὶ δι' ἄλλων μέσων ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον θὰ συνεχίσωμεν τόσον διὰ τοῦ τοπικοῦ ὅσον καὶ διὰ τοῦ τύπου τῆς Πρωτευούσης. Καὶ δὲν θὰ μειώσωμεν τὴν ἔντασιν τῶν προσπαθειῶν μας, ἕως οὗ ὁ Σεβασμιώτατος πεισθῇ, ὅτι τὰ οἰκονομικὰ τοῦ ναοῦ τοῦ Πολιούχου προέρχονται ἐξ ὁλοκλήρου ἐκ τοῦ ὁβολοῦ τῶν Πατρινῶν καὶ δικαιοῦνται νὰ ἔχουν καὶ ἐκεῖνοι γνώμην ἐπὶ τοῦ τρόπου διαθέσεως των.

Τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

ΗΛ. ΜΠΟΓΔΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, δικηγόρος—πρόεδρος, ΚΩΝ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ, ὀφθαλμίατρος·ἀντιπρόεδρος, ΘΕΟΔ. ΒΛΑΧΟΣ, τ. ἀστυνόμος α'—ταμίας, ΘΕΟΔ. ΚΑΤΣΗΣ, τραπεζικός—ἔφορος, ΑΛΚ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ, ἰατρὸς·σύμβουλος, ΑΝΔΡ. ΜΑΡΑΖΗΣ, ἔμπορος·σύμβουλος.

Ἡ ὁμαδικὴ ἔκθεσις ζωγραφικῆς μελῶν τῆς ΧΕΝ Πατρῶν

Εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Δημοτικῆς Βιβλιοθήκης συνεχίζεται ἡ ὁμαδικὴ ἔκθεσις ζωγραφικῆς μελῶν τῆς ΧΕΝ. Ἡ καλὴ ὀργάνωσις μὲ τὴν πλουσίαν δρᾶσιν βοηθῶντας τὰ μέλη της νὰ καλλιεργήσουν τὸ φυσικό τους ταλέντο στὴ ζωγραφικὴ προσφέρει ἀνεκτίμητη ὑπηρεσία στὸν τόπο καὶ συντελεῖ στὸ ν' ἀποκαλυφθοῦν λανθάνουσες καλλιτεχνικὲς δυνάμεις καὶ ν' ἀξιοποιηθοῦν.

Μολονότι στὴν πλειονότητά τους οἱ ἐκτιθέμενοι πίνακες ἀποτελοῦν τὰ πρῶτα βήματα τῶν δημιουργῶν τους στὴν τέχνη, παράλληλα πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴ φλέβα, δείχνουν καὶ τὸ θάρρος τῶν νεαρῶν καλλιτεχνῶν καὶ τὴν σταθερὴ ἀναζήτηση τῆς ὀμορφιᾶς τῶν χρωμάτων, χωρὶς ἀπόπειρες γιὰ ἀμφιβόλου ἀποτελέσματος πρωτοτυπίες. Ἐξ ἄλλου πολλὰ ἔργα δημιουργοῦν στὸν ἐπισκέπτη τὴν βάσιμη ἐλπίδα ὅτι ἡ νέα γενεὰ θὰ χαρίσῃ στὴν πόλιν μας ἀξιόλογους τεχνῖτες τοῦ χρωστῆρος.

***

Ἀπὸ τοὺς ἐκτιθεμένους πίνακες τὰ ἔργα τῆς ΦΙΦΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗ προσελκύουν τὴν προσοχὴ μὲ τὴν λεπτότητα τῆς γραμμῆς καὶ τὴν ἁπαλότητα τῶν χρωμάτων. Ἡ αὐτοπεποίθηση καὶ ἡ εὐαισθησία τῆς καλλιτέχνιδος ἀποφεύγουν τὰ ἐντυπωσιακὰ θέματα καὶ τὰ φανταχτερὰ χρώματα. Πίνακες σὰν τοὺς «Ἡ γειτονιὰ ἡσυχάζει» (Νο 110), «Γνώριμες γωνιὲς» (Νο 104) καὶ σὰν τὰ «Νύφαρα» (Νο 112) καὶ τὰ ἄλλα λουλούδια μαρτυροῦν προχωρημένη μύηση στὰ μυστικὰ τῶν χρωμάτων. Ἐξ ἄλλου οἱ Μπαλαρίνες τῆς Δίδος Χριστοφορίδη (σὲ μινιατοῦρες) ἀποκαλύπτουν τὶς ἀναμφισβήτητες ἱκανότητες τῆς ζωγράφου ποὺ ὑπόσχεται πολλά.

Ἐξ ἴσου ἀξιόλογος καὶ ἐλπιδοφόρα εἶναι ἡ ἐμφάνισις τῆς Δίδος ΕΥΗΣ ΤΣΙΛΙΜΗ ΔΟΥ. Οἱ προσωπογραφίες της (Να 64, 65, 66) εἶναι ἐκφραστικώτατες, μὲ ἀπόλυτη αἴσθηση τῆς χρωματικῆς ἁρμονίας. Ἀπὸ τὰ ἄλλα ἔργα της ξεχωρίζουν «τὸ Τσιγγάνικο πανηγύρι» (Νο 67), ἡ Πρωτομαγιὰ στὴν Πάτρα (Νο 76), ὁ Παπποῦς (Νο 77). Ἡ Δὶς Τσιλιμηδοῦ ἐκθέτει ἐπίσης 15 μινιατοῦρες, ποὺ εἶναι ἡ μία ὡραιότερη ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ ἀποκαλύπτουν τὴν καλαισθησία καὶ τὴν δεξιοτεχνία τῆς καλλιτέχνιδος. Τὰ ἔργα τῶν Δίδων Χριστοφορίδη καὶ Τσιλιμηδοῦ δὲν ἔχουν ἀνάγκην τῆς ἐπιεικείας τοῦ φιλότεχνου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΔΩΡΑ

Περίφημα, καλλιτεχνικά, δουλεμένα μὲ τὸ χέρι, ἀργυρᾶ, ἐπάργυρα, μπρούτζινα, χάλκινα. Ὡραιότατα Ροδίτικα, Κρητικὰ ἐργόχειρα καὶ χίλια ἄλλα εἴδη στὸ «ΜΥΣΤΡΑΣ». Ἀγοράστε τὰ δῶρα σας ἀπὸ τὸ «ΜΥΣΤΡΑΣ» ἔναντι «Ἰντεάλ», Πάτραι

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΝΟΣ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥ ΔΙΑ ΤΟ Ν.Α.Τ.Ο.

ΕΙΝΑΙ ΕΚΤΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ Η ΙΔΕΑ ΜΙΑΣ ΗΝΩΜΕΝΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ κ. ΝΤΕΝΙΣ ΤΟΜΑΣ

Στὸ Λονδῖνο πολλὲς ξένες φυσιογνωμίες ἐνεφανίσθησαν. Γέμισαν τὰ πεζοδρόμια, ἀνακατεύθησαν μὲ τὸ πλῆθος ποὺ συνωστίζεται στὸν ὑπόγειο σιδηρόδρομο, ἀνεβοκατέβαιναν τὶς σκάλες τῶν ξενοδοχείων. Θαύμασαν τὰ κοσμήματα τοῦ Στέμματος, ἔκαναν πίκ—νὶκ στὴν βάση τῆς στήλης τοῦ Νέλσωνος, περίμεναν νὰ δοῦν τὴν Βασίλισσα στὶς πύλες τῶν Ἀνακτόρων τοῦ Μπάκιγχαμ. Ἰνδικὰ σαρί, γερμανικὰ βερμάτινα κοντὰ παντελόνια, παντελόνια «κάου—μπόυ» ἦσαν μερικὰ ἀπὸ τὰ πολυπληθῆ εἴδη ἀμφιέσεώς των.

«Νὰ ἕνα μικρὸ ΝΑΤΟ», ἀνεφώνησε ἀντικρύζοντας τὴν εἰκόνα αὐτὴ ἕνας Λονδρέζος μὲ τὸ κλασσικὸ «μελὸ» καπέλλο καθὼς καθόμαστε μαζὶ σὲ ἕνα μπὰρ στὸ Πικαντίλλυ πίσω ἀπὸ ἕναν Γάλλο σπουδαστή, ἕνα Γερμανὸ τουρίστα ποὺ ἤτανε μπροστὰ στὸ μότορ σκοῦτερ του, ἕναν Ἀμερικανὸ δημοσιογράφο προφανῶς ποὺ τὸ στῆθος του καὶ ἡ πλάτη του ἦταν γεμάτη μηχανὲς φωτογραφικὲς καὶ λοιπὰ ἐξαρτήματα, καὶ πιὸ πέρα μιὰ πολὺ ὄμορφη Δανέζα. Ὁ φίλος μου εἶχε δίκηο, ἄν καὶ ἄλλου εἴδους συμμαχία — πάντως στὰ πλαίσια τοῦ ΝΑΤΟ—συνήφθη μεταξὺ τοῦ Γάλλου ποὺ ζήτησε ραντεβοῦ ἀπὸ τὴν Δανέζα.

Ὅλα αὐτὰ εἶναι παράξενα καὶ νέα στὴν ἀγγλικὴ ἀτμόσφαιρα. Γιατί νέα; Ἴσως διότι πολιτικῶς οἱ Βρετανοὶ δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθοῦν ὅτι ἀνήκουν σὲ ἕναν λαὸ ποὺ «ἀνακατεύεται» μὲ ἄλλους. Ἴσως σὲ αὐτὸ φταίει ἡ νησιώτική μας παράδοσις, ἢ ἡ συνήθειά μας νὰ εἴμαστε ἀνεξάρτητοι ἢ κάτι καὶ ἀπὸ τὰ δύο. Γεγονὸς ὅμως εἶναι ὅτι ἡ Βρετανία δὲν συνηθίζει τὶς Ἑνώσεις οἱουδήποτε εἴδους. Ἡ ἐξαίρεσις εἶναι τὸ ΝΑΤΟ. Ἀπὸ τότε ποὺ ἐγεννήθη, στὶς ἀρχὲς τοῦ 1949, ἕως τώρα καὶ καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς 10ετοῦς ζωῆς του ἀνάμεσα στὰ «σκαμπανεβάσματα» τοῦ ψυχροῦ πολέμου τὸ Ἡνωμένο Βασίλειο ὑπεστήριξε ἀναφανδὸν τὴν συμμαχία αὐτή.

Ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὰ περασμένα τὸ ἀξιοσημείωτο εἶναι ὄχι οἱ διαφορές, οἱ ἀντιγνωμίες καὶ τὰ λοιπὰ δυσάρεστα συμπτώματα τῆς ἐπαφῆς, ἀλλὰ ὅτι τὸ ΝΑΤΟ δὲν διεσπάσθη βασικά. Ἄρχισε ὅπως ὅλες ἄλλωστε οἱ εἰρηνικὲς συνεννοήσεις «ἐν πνεύματι» αὐτο—ἀμύνης. Στὸ τέλος τοῦ πολέμου ἡ Βρετανία καὶ ἡ Εὐρώπη εὑρέθησαν ἐξουθενωμένες. Πόσο; Εἶναι δύσκολο σήμερα νὰ ἀνακεφαλαιωθῆ. Κερδίσαμε τὸν πόλεμο, ἀλλὰ αὐτὸ μᾶς κόστισε καὶ σὲ πνευματικὲς καὶ σὲ ὑλικὲς δυνάμεις ποὺ ἀποτελοῦν τὴν βάση τῆς ὑπάρξεως τῶν ἐθνῶν. Ὁ πόλεμος τελείωσε καὶ δὲν τελείωσε. Ἡ ἀπειλὴ τοῦ σοβιετικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ μᾶς ἔκανε νὰ ἑνωθοῦμε διὰ νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὶς βλέψεις τοῦ Στάλιν.

Τὰ Σοβιὲτ συνεχῶς προσπαθοῦν νὰ ἐξασθενήσουν τὴν θέλησή μας, νὰ διαλύσουν τὴν πίστη μας στὴν ἰδέα ποὺ ἐνσαρκώνει τὸ ΝΑΤΟ. Ἀσφαλῶς ἐμεῖς ἐδῶ στὴν Εὐρώπη εἴμεθα τρωτοὶ σὲ τέτοιου εἴδους ἐπιθέσεις. Ὁ Τύπος μας, τὸ ράδιό μας, ἡ τηλεόρασις καὶ ἡ σκέψις μας εἶναι ἐλεύθερα. Ἐπίσης ἔχουμε ἕνα ἔμφυτο αἴσθημα ἰδεαλισμοῦ ποὺ διαρκῶς μᾶς φέρνει σὲ ἀπογοήτευση. Πιθανὸν πολλοὶ Εὐρωπαῖοι αὐτῆς τῆς «ἀτομικῆς» ἐποχῆς μας πιστεύουν σὰν ἄτομα. ὅτι πρέπει νὰ ἐξευρεθῆ ἕνας καλλίτερος τρόπος ποὺ νὰ μᾶς παρέχῃ ἀσφάλεια καὶ συγχρόνως νὰ εἴμαστε ἐλεύθεροι. Χρειάζεται ἀσφαλῶς σεβασμὸς πρὸς ἐκείνους ποὺ διαμαρτύρονται διὰ τὶς ἀτομικὲς βόμβες ἢ ρίχνονται μπροστὰ στὶς μπουλντόζες ποὺ ἰσοπεδώνουν τὸ ἔδαφος διὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν βάσεις πυραύλων, ἀλλὰ ὅταν σκεφθοῦμε σὰν σύνολο πρέπει νὰ εἴμαστε πραγματισταί. Κατὰ πόσον οἱ Εὐρωπαῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὸ ΝΑΤΟ. Εἶναι ἁπλῶς ἀρχικὰ γράμματα;

Νομίζω ὅτι δὲν σκέπτονται ἔτσι. Πολλὰ ἀκούσαμε διὰ τὴν «ἀπάθεια» τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης ὡς πρὸς τὴν συμμαχία αὐτήν. Ἡ λέξις δὲν εἶναι σωστή. Δίνει μία ἐσφαλμένη ἐντύπωση πὼς οἱ Εὐρωπαῖοι ἀντιδροῦν στὶς φάσεις τοῦ ψυχροῦ πολέμου. Τὸ νὰ δεχθῆ «κανεὶς τὴν συμμαχία» χωρὶς παράπονα, χωρὶς ἔστω περιέργεια δὲν σημαίνει ὅτι εἶναι καὶ ἀδιάφορος. Ἀσφαλῶς τὸ ΝΑΤΟ δὲν ἔχει πολιτικὴ δύναμη τοῦ εἴδους ἐκείνου ποὺ ἔχει ὁ ἀντίπους του τὸ Σύμφωνο τῆς Βαρσοβίας στὴν Ἀνατολικὴ Εὐρώπη καὶ ὑπάρχουν διαφωνίες ἐὰν αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἀποτελῆ καὶ τὴν ἀδυναμία του.

Πάντως ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ ἰδέα τῆς Ἡνωμένης Εὐρώπης ποὺ νὰ δουλεύῃ ὡς ἕνα πλῆρες μηχανικὸ συγκρότημα εἶναι ἐκτὸς πραγματικότητος.

Ἡ συμμαχία εἶναι καὶ μία ἀσπίδα τῆς Χριστιανοσύνης. Ἀλλὰ ἡ κοινὴ πίστις δὲν σημαίνει καὶ κοινὸ χαρακτῆρα. Τὸ ΝΑΤΟ εἶναι πολύμορφο.

Σ' ὅλον αὐτὸν τὸν συνεταιρισμὸ κανεὶς δὲν δίνει διαταγές. Μὲ τὸ νὰ μὴν εἴμαστε σὲ πόλεμο δὲν σημαίνει καθόλου τὸ ἴδιο σὰν νὰ εἴμαστε σὲ εἰρήνη. Τὸ ΝΑΤΟ μᾶς ἐβοήθησε νὰ διατηρήσουμε ὅ,τι μᾶς ἀνήκει, ἀλλὰ ἡ Δύσις ἔχει μάθει ὅτι σπανίως ἡ Εἰρήνη ζητᾶ ὀλιγώτερα ἀπὸ τὸν Πόλεμο. Θέλει νὰ χρησιμοποιήση τοὺς καλλίτερους καὶ τοὺς γενναιότερους καὶ ἀπορροφᾶ τεράστια χρηματικὰ ποσά. Ἐὰν ἡ ἱστορία μᾶς ἔχῃ κάτι διδάξει, αὐτὸ εἶναι ὅτι γιὰ κεῖνο ποὺ θέλουμε νὰ διατηρήσουμε πρέπει καὶ νὰ ἀγωνισθοῦμε καὶ ὅτι τίποτα τὸ εὔκολο δὲν ἀξίζει πραγματικά. Αὐτὲς εἶναι «ἀφηρημένες» ἀντιλήψεις ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ ὁ Εὐρωπαῖος καὶ ὁ Ἀμερικανὸς τὸ ἴδιο αἰσθάνονται. Ἀπὸ ὅ,τι γνωρίζουμε τὰ ἰδεώδη αὐτὰ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΤΣΑΒΑΛΑΣ

ΑΝΔΡΙΚΑ

Παλτεσοῦ—Τρέϊν-Σκότ—Σακκάκια—Παντελόνια — Ὑποκάμισα — Γραβάτες—Γάντια—Κασκὸλ

ΠΑΙΔΙΚΑ

Παλτά—Μοντγκόμερυ—Κουστούμια—Φοῦστες Τσόχα—Μπλοῦζες— Ζακέτες—Βαπτιστικά—Δῶρα Γεννήσεων κ.λ.π.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

Κάλτσες νάϋλον ἀπὸ 15—65 Δραχ.—Μπλοῦζες—Φοῦστες—Ζακέτες—Τσάντες—Γάντια—Μαντήλια—Κομπινεζόν—Νυκτικές— Ρόμπες

ΟΛΑ ΜΟΝΤΕΛΑ ΙΤΑΛΙΑΣ

ΤΙΜΑΙ ΧΑΜΗΛΑΙ

Α^ΦΟΙ ΤΣΑΒΑΛΑ

ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 157 ΓΩΝΙΑ ΚΑΝΑΡΗ

«ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΔΙΑΤΑΚΤΙΚΑΣ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΩΝ»

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τελοῦντες αὔριον Πέμπτην καὶ ὥραν 8 π. μ. ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Νικολάου τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς προσφιλοῦς ἡμῶν μητρός, μάμμης καὶ θείας

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑΣ ΓΑΣΠΑΡΙΝΑΤΟΥ

παρακαλοῦμεν τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην της ὅπως προσέλθουν καὶ ἑνώσουν μεθ' ἡμῶν τὰς πρὸς τὸν Ὕψιστον δεήσεις των.

Τὰ τέκνα. Οἱ ἔγγονοι. Οἱ λοιποὶ συγγενεῖς.

Γραφεῖα κηδειῶν ΓΕΡΑΣ. ΜΑΡΑΤΟΥ Πάτραι : Ζαΐμη — Κανακάρη 40, τηλ. 43 — 67 Ναύπακτος : Τζαβέλλα

ΙΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΡΑ ΠΛΑΤΥΣΤΟΜΟΥ

ΤΑ ΜΟΝΑ ΠΟΥ ΘΕΡΑΠΕΥΟΥΝ

Παθήσεις νεφρῶν—χολῆς—ἥπατος—στομάχου—ἐντέρων

Ὅσοι ὑποφέρετε ἔχετε ὑποχρέωσιν νὰ δοκιμάσετε ἀμέσως

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΙΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΡΑ

ΠΛΑΤΥΣΤΟΜΟΥ

Φιλτράρονται καὶ ἐμφιαλώνονται ἐπὶ τόπου μὲ τὰ τελειότερα σύγχρονα μηχανικὰ μέσα

Η ΣΟΔΑ

Ἀνακουφίζει ἀμέσως διότι παρασκευάζεται ἀπὸ τὸ ἰαματικὸ νερὸ τῆς ψυχρᾶς πηγῆς

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

ΡΗΓΑ ΦΕΡΡΑΙΟΥ 35 α' (Ἔναντι Φυλακῶν—Πάτραι)